

ВЛАДИМИР КОЛЕВ

ЗА СИТИТЕ И РАВНИТЕ

chitanka.info

Видях го на ъгъла на една софийска улица. Черно, на бели петна. Симпатяга, но по особен начин. Едното му ухо клепнало, другото — щръкнало. Едното око гледа весело на света, другото — някак много, ама много тъжно. Навело глава на една страна и гледа с интерес божия свят. Дали кучетата си имат техен дядо Боже? Ако случайно имат, сигурно е доста по-различен от нашия, човешкия дядо Боже.

Куче раздвоение... Липсва му здравословен оптимизъм.

После се появи добре облечен гражданин и започна да храни кучето. Храни го и го поучава. Така де, храната трябва да се заслужи. С труд, или с търпението да бъдеш поучаван. Сецам се за каноничната постановка, че Бог е един. За всички. Значи, на кучетата не им се полага да си имат отделен дядо Боже.

И си мисля още: колко приличаме и ние, хората от тази сбъркана (но поела дай Боже по правия път) държава на кучето от софийската улица. И ние се опитваме да гледаме оптимистично на живота — едното ни ухо стърчи, а едното око блести. Но другото ни ухо е клепнало, а в другото око се е насъбрала болка за няколко вселени.

А хората, от другите държави, които ни наблюдават като куче на софийска улица, умно констатираят очевидното: липсва ни здравословен оптимизъм...

Прави са. Липсва ни. Ама просто не са прави!

И ние, като кучетата си нямаме отделен дядо Боже. Ползваме услугите на дядо Боже на Обединена Европа. Може би наистина всички сме възлюбени чада Божии. На крачка сме от шанса да влезем в благословената свише формацията на ситите и равните. Само дето ме гази съмнението, че може да си останем малко по-гладни от ситите. И малко по-малко равни от равните.

Но поне ще бъдем поучавани от умните...

Публикация:
— „Дума“, 19.XII.2002 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.